

Αριστείδης Αντωνάς:

Η ΑΡΑΧΝΗ

Έβαλα τήν πολυθρόνα στήν κατάλληλη θέση: μπρός στό παράθυρο. Κάθε χρόνο, τέτοια μέρα, κάθομαι σέ αὐτήν τήν πολυθρόνα. Κάθε χρόνο, τέτοια μέρα, παρατηρῶ πρός τό δρόμο. Τηρῶ εὐλαβικά αὐτή τή συνήθεια. Μένω ἀκίνητος ἐπί ὧρες, καμιά φορά μέχρι νά βραδιάσει. Ἀλλά, σήμερα, κάτι μέ περισπᾶ. Κάτι μέ ἐνοχλεῖ ἀκριβῶς αὐτή τή στιγμή, στό μεγάλο δάκτυλο τοῦ ἀριστεροῦ ποδιοῦ. Θά μπῆκε στήν παντόφλα μου κανένα χαλίκι. Ὅμως: χαλίκι μέσ στό σπίτι! Ποῦ βρέθηκε; Βγάζω τήν παντόφλα καί τήν στρέψω ἔτσι, ὥστε τό ἐνοχλητικό πράγμα νά πέσει. Περιμένω νά ἀκούσω "τσίκ" στό ξύλινο πάτωμα. Κουνάω τήν παντόφλα ἀλλά μάταια· βάζω τό δεξί χέρι μέσα στήν παντόφλα. Δέν σιχαίνομαι: ἡ παντόφλα εἶναι ὀλοκαίνουργια· τήν χάρισα στόν ἑαυτό μου σήμερα, πού εἶναι τά γενέθλιά μου. Ἐπέστρεψα πρὶν λίγο ἀπό τό εἰδικό μαγαζί πού πουλάει νυχτικιές καί παντόφλες. Ἀμέσως ἔκανα μπάνιο, ἔβαλα τό καθαρό μπουρνούζι καί τίς καινούργιες παντοῦφλες, προκειμένου νά στρέψω τήν προσοχή μου πρός τόν δρόμο, ὅπως κάνω κάθε χρόνο, τήν μέρα τῶν γενεθλίων μου. Ἐφέτος ἀποδεικνύεται ὅτι, πρὶν καθήσω στήν πολυθρόνα, πρέπει νά ἐπιλύσω τό πρόβλημα τῆς παντόφλας. Ὑπάρχει κάτι σκληρό, ἐνσωματωμένο στό ὕφασμα ἢ, ἐν πάση περιπτώσει, ραμμένο -κατά λάθος- στό ἐσωτερικό τοῦ ὑποδήματος. Ἡ κακοτεχνία δέν μέ ἀφήνει ἀδιάφορο.

Γυρίζω τήν παντόφλα μέσα έξω, σάν γάντι. Παρατηρῶ από κοντά: εἶναι ἕνα ἀντικείμενο σέ σχῆμα μικροῦ κύβου. Πρέπει νά τό ἀφαιρέσω εἰδεμῆ θά μέ πληγώσει.

Τά ραπτικά εἶναι στό ψηλότερο ράφι τῆς βιβλιοθήκης, κλεισμένα σέ εἰδικό κουτί πού ἔχει μορφή χοντροῦ βιβλίου. Στό "ἐξώφυλλο" -ἀντί γιά τίτλο- γράφει: "Ραπτικά". Τό γράφει καί στήν ράχη γιά νά μήν τό χάνω. Ἀνεβαίνω λοιπόν στό μπράτσο τῆς πολυθρόνας, πατάω στήν πλάτη της, (πού βρίσκεται κοντά στήν βιβλιοθήκη, κάτω ἀπό τό κουτί τῶν ραπτικῶν) καί πιάνω τό ιδιόμορφο βιβλίο. Τό ἀνοίγω. Βγάζω ἀπό μέσα τό ψαλίδι. Μέ ἐπιμέλεια κόβω τίς κλωστές: προσέχω νά μήν βλάψω τό ὕφασμα.

Σπρώχνω τώρα τό ἐνοχλητικό ἀντικείμενο καί κατορθώνω νά τό ἀποσπάσω. Τό κρατάω στό χέρι. Δέν ἔχει σχῆμα κύβου ὅπως νόμιζα· ἔκανα λάθος. Εἶναι ὀκτάεδρο καί σέ κάθε πλευρά του εἶναι γραμμένος ἕνας ἀριθμός: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8. Εἶναι ἕνα παράξενο μαῦρο ζάρι. Τό κινῶ στή χούφτα μου καί τό ρίχνω στό πάτωμα: 7.

"Γιατί ἐπτά;", ἀναρωτιέμαι μεγαλόφωνα.

Ἡ φωνή μου ἀντηχεῖ στό ἄδειο σπίτι. Μετά ἀπό καιρό, ἀκούστηκε ἀνθρώπινη φωνή ἐδῶ μέσα. Ἡ φωνή χάραξε τόν χρόνο· ἀντηχεῖ ἀκόμη στό μυαλό μου σάν νά ἦταν φωνή ξένου.

"Θά μπορούσε νά μήν ἦταν ἐπτά", σκέπτομαι, μένοντας προσηλωμένος στόν ἀραβικό ἀριθμό.

Ὅμως εἶναι ἐπτά, ὅπως σήμερα ὁ μήνας ἔχει ἐπτά, ἀφοῦ σήμερα εἶναι τὰ γενέθλιά μου.

"Εἶναι ἐπτά", μονολογῶ μέ χαρά.

Σηκώνομαι.

"Έπτά!".

Πραγματοποιώ έπτά μεγάλα βήματα στό σαλόνι. Σταματάω εκεί, πάνω στην ψάθα. Γιατί όχι; "Έπτά" σημαίνει "έπτά βήματα". Σκύβω καί κοιτάζω την ψάθα στό σημείο πού πατάω. Μοϋ φαίνεται πώς κάτι γυαλίζει εκεί. Όπισθοχωρώ: άνασηκώνω την ψάθα.

Κάτω από τό έβδομο βήμα μου βρέθηκε ένα δακτυλίδι. Ένας καθαρός κύλινδρος από χτυπημένο άσήμι. Δοκιμάζω νά τό φορέσω στόν μέσο του άριστερου μου χεριοϋ αλλά δέν χωράει. Έξετάζω προσεκτικά τό δακτυλίδι. Στο έσωτερικό του (άν είναι δυνατόν!) γράφει 777!

"Όχι!", μονολογώ δυνατά.

Στρέφομαι πάλι πρός τή βιβλιοθήκη. Έχω χιλιάδες τόμους. Θα μετρήσω από άριστερά πρός τά δεξιά, ράφι -ράφι, μέχρι τό 777. Δέν χάνω χρόνο: 774, 775, 776, 777: Ξαβιέ Ντέ Μαίστρ, *Ταξίδι στό δωμάτιό μου*. Τραβάω έξω τό βιβλίο. Δέν είναι χοντρό κι ώστόσο πίσω του έμφανίζεται μιά ζωντανή άράχνη. Απορώ πώς χώρεσε εκεί πίσω. Δέν μέ πειράζει, βεβαίως. Αντίθετα: άράχνη πίσω από κείμενα τής βιβλιοθήκης μου! Ένθουσιάζομαι. Κανείς δέν ξεσκόνισε εκεί πίσω, έδω καί καιρό. Άνοίγω τό βιβλίο: ή άράχνη, πού ίσορροποϋσε στην ράχη του τόμου, περπατάει τώρα ανάμεσα στίς λέξεις. Στέκεται. Διαβάζω μπροστά της: "Δέν είχα τό δικαίωμα έξόδου κατά βούληση". Ίσως τό έντομο ξέρει ακριβώς πού νά σταθεϊ, προκειμένου νά διαβάσω έγώ αυτή τή φράση.

Ύστερα ή άράχνη περπατάει πρός άλλη άκρη του βιβλίου. Γαντζώνεται από εκεί καί πραγματοποιεί τό γνωστό άλμα τής άράχνης πού υποβοηθάται από την κλωστή τής άράχνης. Κρέμεται από την κλωστή πού φτιάχνει, όσο διαρκεί

ή πτώση. Δέν μένω ακίνητος. Προχωράω, μαζί μέ τό βιβλίο καί τήν αιώρούμενη άράχνη, μέχρι τήν πολυθρόνα. Άφήνω τήν άράχνη νά προσγειωθεί έκεί. Τό έντομο κάθεται στήν πολυθρόνα, μένει ακίνητο· ύποθέτω πώς έπιχειρεί νά προσαρμοστεί στίς νέες συνθήκες πού αντιμετώπιζει μακριά από τή σκιά τών βιβλίων. Έχουμε ανταλλάξει θέσεις: έγώ κρατάω τό βιβλίο, ή άράχνη κάθεται στήν πολυθρόνα. Άνάμεσα στόν αντίχειρα καί τόν δείκτη τοϋ άριστεροϋ χεριοϋ κρατάω τό δακτυλίδι.

Τό κουδούνι χτυπάει. Όπισθοχωρώ, άνοίγω τήν πόρτα μέ τόν άγκώνα, χωρίς νά άποσπάσω τήν προσοχή μου από τήν άράχνη. Μέ τήν άκρη τοϋ ματιοϋ, βλέπω πρασινάδες στήν πόρτα· μιά άνθοδέσμη, νομίζω. Κάποιος στέλνει εύχές; Όχι, πίσω άπ' τό μπουκέτο είναι εκείνη, μετά από τόσα χρόνια! Δέν στρέφομαι, ώστόσο, πρός τό μέρος της. Καλύτερα νά μείνω προσηλωμένος στήν άράχνη. Δέν ξέρω, άλλωστε, πώς νά φερθώ. Τό έντομο κατεβαίνει στό πάτωμα καί χάνεται πίσω άπ' τήν κουρτίνα.

-Τί συμβαίνει; ρωτάει εκείνη. Χαμογελάει έλαφρά καί άκουμπάει τά φυτά στό τραπέζι.

-Τίποτε. Ίσως τίποτε ιδιαίτερο.

-Γιατί κρατάς στό χέρι τό βιβλίο; Διάβαζες; Καί στό άλλο χέρι; Τί είναι; Ένα δακτυλίδι;

-Ένα δακτυλίδι!

-Τί;

-Όχι όποιοδήποτε. Δέν θυμάσαι;

Τείνω τό κόσμημα πρός τό μέρος της. Παίρνω τό χέρι της καί γλιστράω τό δακτυλίδι στόν αντίχειρα. Έφαρμόζει τέλεια. Αναμενόμενο: σάν νά τήν περίμενα, επί χρόνια, μέ τό δικό της δακτυλίδι στό χέρι. Αυτό θά μπορούσε νά τήν συγκινήσει.

-Θά σέ ρωτήσω κάτι, λέω.

-Τί;

-Κάτι σχετικό μέ τήν άράχνη.

-Τήν άράχνη πού φτιάχνει ιστούς;

-Ξέρεις καμιάν άλλη;

-Ξέρω καί τό φυτό πού λέγεται "άράχνη". Βγαίνει στίς σκιές ανάμεσα στά πλατάνια. Έκεῖ πού ἔχει πολύ νερό.

-Φυτό "άράχνη";

-Τό θυμάσαι: ένα είδος φτέρης. Τά φύλλα του εἶναι λεπτά καί μοιάζουν μέ ιστό, ἄν τά δεῖ λοξά ὁ ἥλιος. Σπάνια ὁμως τά άκουμπάει τό φῶς: γιατί τό φυτό "άράχνη" ζεῖ στή σκιά, στό σκοτάδι.

- Σωστά. Πές μου τώρα τί συμβαίνει: πές μου πῶς βρέθηκε τό ἔντομο "άράχνη" πίσω από ένα βιβλίο γιά τό δωμάτιό μου, ὅπου εἶμαι κλεισμένος - ὅπως πάντα- τήν ἡμέρα τῶν γενεθλίων μου;

-Δέν ξέρεις;

-Τό μυαλό μου σκοτίστηκε, ὅπως τό φυτό "άράχνη" εἶναι σκοτισμένο κάτω από τά πλατάνια. Σκοτίστηκε από τή στιγμή πού βρῆκα τό παράξενο ζάρι, ραμμένο στήν παντόφλα μου.

-Σέ ποιά παντόφλα σου;

-Στήν άριστερή.

- Ναί. Ζάρι;

-Βρήκα τό όκτάεδρο έκείνο ζάρι. Μοιάζει μέ διπλή πυραμίδα. Οί έδρες του εΐναι άριθμημένες άπό τό 1 μέχρι τό 8.

-Καί μετά;

-Έρριξα μιά ζαριά: έφερα *έπτά*. Έκανα *έπτά* βήματα καί βρήκα τό δακτυλίδι.

-Καί κράτησες στό χέρι τό δακτυλίδι. Μόλις τό εΐχες βρεΐ.

-Ναί. Έγραφε πάνω 777. Μέτρησα 777 βιβλία στή βιβλιοθήκη. Τό 777ο ήταν τό *Ταξίδι στό Δωμάτιό μου*. Θυμᾶσαι τό κείμενο;

-Φυσικά. Εύχάριστη περιήγηση στόν τόπο τοῦ έγκλεισμοῦ.

-Πίσω του βρήκα μίαν άράχνη.

-Η άράχνη ταιριάζει μέ τό συγκεκριμένο κείμενο. Καί μετά;

-Χτύπησε τό κουδούνι· παρουσιάστηκες έσύ. Σοῦ έβαλα τό δακτυλίδι καί τό φορᾶς.

-Θά τό κρατήσω, αν έπιτρέπεις.

-Κράτα το. Έχασα όμως τό έντομο. Μοῦ μίλησες γιά τό φυτό "άράχνη" καί γιά τό σκοτάδι. Άφησες στό τραπέζι τίς πρασινάδες κι οὔτε πού φαίνονται στό σκοτεινό σαλόνι. Σημείωσε: μαῦρο ζάρι *μέσα* στήν παντόφλα, δακτυλίδι *κάτω* από τήν ψάθα, άράχνη *πίσω* από τό βιβλίο, φυτό "άράχνη" στήν σκιά, άνθοδέσμη στό σκοτάδι. Όλα κρυμμένα καί μαῦρα τήν μέρα τῶν γενεθλίων μου, πού ήθελα νά κοιτάξω πρός τό φῶς· πρός τό δρόμο.

Έκείνη σπρώχνει τήν δεύτερη πολυθρόνα καί τήν τοποθετεΐ δίπλα στή δική μου, πρός τό παράθυρο.

-Θά κοιτάξουμε μαζί πρός τά έξω, αν θέλεις. Πρέπει όμως πρῶτα νά σοῦ πῶ ποιός έρραψε τό όκτάεδρο ζάρι στήν παντόφλα.

Κάνει μιά στροφή προς τόν τοίχο, τρία βήματα προς τά εκεί, ύστερα νέα στροφή προς τό μέρος μου.

-Ποιός νομίζεις; Έγώ. Ήξερα πώς θά αγοράζες αυτές τίς παντόφλες. Φέτος ήταν ή χρονιά τής παντόφλας. Ήξερα πώς θά αναζητούσες παντόφλες. Θά τίς έπαιρνες από τό πιό κοντινό μαγαζί. Σίγουρα λευκές. Σίγουρα από τά σχέδια πού υπήρχαν στή βιτρίνα. Ασφαλώς αυτές έδω -ποιές άλλες;- μέ τά ρομβοειδή ραψίματα πού προτιμάς. Μπήκα στό μαγαζί, πήρα τό μόνο ζευγάρι πού ήταν στό νούμερό σου. Ένσωμάτωσα τό μαύρο ζάρι στήν άριστερή παντόφλα. Όχι όποιοδήποτε όκτάεδρο ζάρι: προσάρμοσα μέσα ένα κομμάτι μολύβι ώστε νά δείξει 7 όταν τό ρίξεις.

-Γιατί 7 όμως;

-Έπτά! Ή μέρα τών γενεθλίων σου.

-Κι ύστερα;

-Σκέφτηκα ότι θά καθόσουν, όπως κάθε χρόνο, στήν πολυθρόνα γιά νά κοιτάξεις έξω άπ'τό παράθυρο. Υπέθεσα πώς, αν έβλεπες τόν αριθμό "7" θά επιχειρούσες νά τόν περπατήσεις, εφόσον θά είχες μόλις άποκαταστήσει τήν έλαττωματική παντόφλα. Μπήκα στό σπίτι τή νύχτα καί άφησα τό δακτυλίδι κάτω από τό έβδομο βήμα πού υπέθεσα ότι θά έκανες. Διάλεξα αυτό τό δακτυλίδι επειδή έγραφε 777.

-Γιατί;

-Θά σέ ξένιζε ή επανεμφάνιση του 7. Θά σέ κινητοποιούσε. Θυμόμουν πώς τακτοποιείς τή βιβλιοθήκη σου: έτσι, ώστε τό 1984 του Όργουελ νά είναι πάντοτε τό 1984^ο βιβλίο. Μέτρησα μέχρι τό 1984 γιά νά καταλάβω πώς μετράς. Μετακίνησα έπειτα τό "Ταξίδι στό δωμάτιό μου" στό 777.

Δυσκολεύτηκα αλλά κατάφερα να "φυτέψω" πίσω από το βιβλίο την κατοικία μιας αράχνης. Ήξερα πως η εικόνα της πίσω από ένα βιβλίο θα σε ένθουσίαζε. Ακόμη περισσότερο, το βιβλίο υπ' αριθμόν 777: ταυτόχρονα κείμενο για τον έγκλεισμό και σφραγίδα σε δικό μου δακτυλίδι.

Υπολόγισα τον χρόνο των αντιδρασεών σου στις έντυπώσεις που είχα σκηνοθετήσει και χτύπησα το κουδούνι. Οι πρασινάδες που σου έφερα είναι από το φυτό "αράχνη". Σου θύμισα την ύπαρξη του φυτού. Θυμήθηκες τη σκιά απ' τα πλατάνια και το νερό που έτρεχε στο μέρος που σε φίλησα".

Μένω για λίγο σιωπηλός. Εκείνη χαμογελάει.

-Με γνωρίζεις καλά, λέω και την άγκαλιάζω. Αλλά θυμάμαι εκείνο το φυτό.

Είναι διαφορετικό από τις πρασινάδες που έφερες. Μοι φαίνεται ότι το βιβλίο ήταν *πάντοτε* σε εκείνη την θέση. Κι αν ξαναρίξω το ζάρι νομίζω πως, αυτή την φορά, δεν θα δείξει έπτά.

-Ίσως είναι προτιμότερο να μην το ξαναρίξεις.

Καθόμαστε στις πολυθρόνες. Την κοιτάζω στα μάτια. "Υστερα στρεφόμαστε και οι δύο προς τα έξω. Όχι όμως για πολύ. Μπρός στο παράθυρο κατεβαίνει κιάλας, κρεμασμένη απ' την κλωστή της, η αράχνη μου.